

Arrest

nr. 205 063 van 8 juni 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. BAKI
Gallifortlei 70
2100 DEURNE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Poolse nationaliteit te zijn, op 5 februari 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 januari 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BAKI, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 19 januari 2018 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) gegeven. Dit betreft de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer W., P. J. (.), geboren te Dzierzgon, op 23.04.1953, onderdaan van Polen (Rep.), wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten,

REDEN VAN DE BESLISSING

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, eerste lid, 3°, 44bis en artikel 44ter, van de wet van 15 december 1980: wordt door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde, A. P. (..), attaché, geacht de openbare orde te kunnen schaden, het gedrag van de betrokkene vormt een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving,

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan gewone diefstal feit waarvoor hij op 30.07.2015 door de Correctionele Rechtbank van Brugge werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 4 maanden. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan valsheid in geschriften en gebruik partikulieren feiten waarvoor hij op 14.03.2017 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 20 maanden.

Ingevolge de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

In het administratief dossier van betrokkene zit geen enkele aanwijzing waaruit we kunnen besluiten dat betrokkene een gezinsleven leidt zoals begrepen in het art 8 van het EVRM. Deze beslissing schendt dus het artikel 8 van het EVRM niet.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van artikel 7, tweede lid, en van artikel 44quinquies §1, 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten: - gezien betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan gewone diefstal feit waarvoor hij op 30.07.2015 door de Correctionele Rechtbank van Brugge werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 4 maanden. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan valsheid in geschriften en gebruik partikulieren feiten waarvoor hij op 14.03.2017 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 20 maanden. bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van artikel 7, derde lid, en artikel 44 septies§1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten: -Gezien betrokkene vatbaar is om de openbare orde te schaden is het derhalve noodzakelijk hem op te sluiten ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken ten einde zijn effectieve repatriëring te verzekeren. In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, , A. P. (..) attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie , de directeur van de gevangenis van en de verantwoordelijke van het gesloten centrum om betrokkene vanaf 24.01.2018 op te sluiten en hem onmiddellijk over te brengen naar het gesloten centrum“

1.2. Op 28 januari 2018 werd verzoekende partij gerepatriëerd naar Polen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Enig middel: Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 op de formele motivering, schending artikel 7, artikel 43, artikel 44bis, artikel 44ter, 44quinquies, artikel 45, artikel 62, en artikel 8 van het verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), schending van het redelijkheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsplicht, schending van het hoorrecht van artikel 41 Handvest grondrechten Europese Unie:

9.1. Artikel 62 van de wet van 15/12/1980, en artikel 3 van de wet van 29/07/1991 bepalen dat de beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd. Artikel 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen legt het bestuur nochtans de verplichting op om de genomen beslissing op afdoende wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Een motiveringsverplichting wordt tevens opgelegd door artikel 62 van de wet van 15/12/1980. Dat de

bestreden beslissing niet uitlegt waarom verzoeker het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten, niettegenstaande het feit dat hij reeds jaren in België verblijft, een EU-onderdaan is, een sterke band heeft met België en nog maar een zwakke band heeft met het land van herkomst, alsook niet uitlegt waaruit zou moeten blijken dat verzoeker een ernstige en actuele bedreiging zou vormen voor een fundamenteel belang van de maatschappij. Uit een simpele lezing van een strafregister mag niet worden afgeleid dat er zulk een redenen van openbare orde of nationale veiligheid aanwezig zijn. Bovendien kan uit de bestreden beslissing ook niet worden afgeleid waarom er rekening wordt gehouden met een verstekvonnis dat niet definitief is en waarbij verzoeker zich niet heeft kunnen verweren. De motivering van de bestreden beslissing is in werkelijkheid niets anders dan slechts een stijl- en standaardformule dewelke op geen enkele wijze beschouwd kan worden als een afdoende motivering van de bestreden beslissing. De bestreden beslissing steunt derhalve niet op afdoende, ter zake dienende, pertinente en deugdelijke motieven.

9.2. Dat tevens de materiële motiveringsplicht schromelijk met de voeten werd getreden. Overwegende dat drie voorwaarden moeten zijn vervuld opdat aan de materiële motiveringsplicht zou zijn voldaan, in die zin dat de motieven kenbaar moeten zijn in het administratief dossier, de motieven moeten juist zijn en eveneens draagkrachtig. Dat de draagkracht slaat op vier elementen, zijnde de logische consistentie (geen tegenstrijdigheden), de juridische aanvaardbaarheid (hanteren van de juiste wettelijke grond en de juiste interpretatie van de wet), de feitelijke aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten) en de beleidsaanvaardbaarheid (aansluitend bij het gevoerde beleid). Dat in casu niet aan deze draagkrachtvereisten is voldaan, daar blijkt dat de beslissing niet op juiste en relevante feiten steunt en dat sommige feiten fout werden beoordeeld.

4 9.3. Artikel 7 Vreemdelingenwet bepaalt : "Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden " Dat het bevel om het grondgebied te verlaten ten onrechte verwijst naar het artikel 7, 3° van de Vreemdelingenwet aangezien er meer voordelige bepalingen zijn vervat in het Europees recht op vrij verkeer van personen. Artikel 43 Vreemdelingenwet bepaalt: "§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten : 1 ° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf; 2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid. § 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. " Artikel 44bis Vreemdelingenwet bepaalt: "§ 1. Onverminderd de paragrafen 2 en 3, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid. § 2. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die krachtens de artikelen 42quinqüies en 42sexies een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten, alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid. § 3. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de volgende burgers van de Unie en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten, alleen om dwingende redenen van nationale veiligheid : 1° de burgers van de Unie die op het grondgebied van het Rijk hebben verbleven gedurende de tien voorafgaande jaren; 2° de burgers van de Unie die minderjarig zijn, behalve indien de beslissing noodzakelijk is in het belang van het kind, zoals bepaald in het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989. § 4. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1, 2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. " Artikel 45 Vreemdelingenwet bepaalt: "§ 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden. § 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid. Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen. Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke,

actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd. Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen. § 3. Alleen de ziekten opgesomd in de bijlage bij deze wet kunnen de in artikelen 43 en 44bis bedoelde maatregelen rechtvaardigen. Het optreden van een van deze ziekten na een periode van drie maanden na de aankomst van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk stelt de minister of zijn gemachtigde niet in staat aan het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid een einde te maken overeenkomstig artikel 44bis. Binnen drie maanden na hun aankomst op het grondgebied van het Rijk, en indien ernstige aanwijzingen daartoe aanleiding geven, kan de minister of zijn gemachtigde de burger van de Unie of zijn familielid onderwerpen aan een kosteloos medisch onderzoek opdat wordt bevestigd dat hij niet lijdt aan een van de ziekten bedoeld in het eerste lid. Dit medisch onderzoek mag geen systematisch karakter dragen. § 4. Het verstrijken van de geldigheidsduur van de identiteitskaart of het paspoort waarmee de burger van de Unie of zijn familielid het grondgebied van het Rijk is binnengekomen, is geen voldoende reden om een einde te maken aan zijn verblijf. " Het is niet omdat verzoeker eerder werd veroordeeld dat hij daarom noodzakelijkerwijs een gevaar is voor de openbare orde. Dat niet wordt aangetoond dat verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstig gevaar vormt voor de samenleving. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken bovendien ten onrechte rekening houdt met een verstekvonnis waarbij verzoeker niet werd gehoord. Dat niet valt in te zien waaruit de actuele bedreiging zou bestaan. Een simpele citering van het strafregister, is geenszins een motivatie van het bevel om het grondgebied te verlaten. De gemachtigde oordeelt dat verzoeker de openbare orde zou kunnen schaden omdat hij veroordeeld werd. Het geven dat men veroordeeld is, en daardoor uiteraard een inbreuk heeft gepleegd op de openbare orde, of een gevaar zou kunnen betekenen, is geenszins voldoende om de bestreden beslissing te rechtvaardigen. Dat er dwingende (en dringende) redenen voorhanden moeten zijn die aan het persoonlijk gedrag te wijten zijn waardoor men in het individuele geval een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. 6 Bovendien moet de Dienst Vreemdelingenzaken hierbij rekening houden met de duur van zijn verblijf, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst. Dat deze beoordeling niet heeft plaats gevonden. Dat de twee veroordelingen die verzoeker heeft opgelopen niet voldoende ernstig en actueel zijn om de bestreden beslissing te nemen. De lidstaat houdt bij zijn besluitvorming mede rekening met de ernst van de inbreuk of het soort van inbreuk dat op de openbare orde of de openbare veiligheid is gepleegd, respectievelijk met het gevaar dat van de persoon in kwestie uitgaat. Dat het Hof van Justitie bepaald heeft dat het begrip openbare orde strikt moet worden geïnterpreteerd. Het dient te gaan om een actuele en ernstige dreiging, die een fundamenteel belang van de maatschappij aantast. Dezelfde beginselen zijn van toepassing is onderhavig geval zoniet zou afbreuk worden gedaan aan de beginselen van het vrije verkeer. De maatregelen van openbare orde of van staatsveiligheid mogen enkel gegrond zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. De maatregel van verwijdering mag niet steunen op redenen van algemene preventie (C.J.C.E., 26/02/1975, zaak 67/74, Bonsignore, Rec. 1977, p. 297) en een misdrijf of een strafrechtelijke veroordeling mag slechts in aanmerking komen indien er een onmiddellijk gevaar bestaat (C.J.C.E., 27/10/1977, zaak 30/77, Boucher, Rec. 1977, p. 1899) en indien er redenen zijn om te vrezen dat de betrokkene, in acht genomen de vorige feiten, nieuwe misdrijven zal plegen (C.J.C.E., 04/12/1974, zaak 41/74, Van Duyn, Rec. 1974, p. 1337). Voormelde bepalingen en beginselen worden manifest miskend in die mate dat de Dienst Vreemdelingenzaken volledig voorbij gaat aan de vereiste dat er een actuele en ernstige dreiging moet zijn die een fundamentele belang van de maatschappij aantast, en een eerdere veroordeling voor feiten van jaren geleden, beschouwt als een noodzakelijke aantasting van de openbare orde. Geval per geval moet worden nagegaan of de vreemdeling enerzijds strafbare handelingen heeft gesteld en anderzijds of deze handelingen nog steeds een gevaar inhouden voor nieuwe ernstige feiten. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft helemaal geen rekening gehouden met de feiten in concreto, en heeft op geen enkele manier rekening gehouden met het werkelijke en actuele gevaar: nihil. Dat zelfs een strafrechtelijke veroordeling op zich niet voldoende is. Het begrip openbare orde moet strikt worden geïnterpreteerd. Het dient te gaan om een actuele en ernstige dreiging, die een fundamenteel belang van de maatschappij aantast. Uit vaste rechtspraak van het Hof aangaande de in het Verdrag voorziene uitzondering om redenen van openbare orde op het gebied van vrij verkeer van werknemers of zelfstandigen in te roepen, volgt bovendien dat die uitzondering een afwijking van die fundamentele vrijheid vormt, die strikt moet worden opgevat en waarvan de draagwijdte niet eenzijdig

door de lidstaten kan worden bepaald. Dat geen rekening werd gehouden met de persoonlijke situatie van verzoeker. Er is geen sprake van een actuele en ernstige dreiging, die een fundamenteel belang van de maatschappij aantast. Een weigering op grond van een schending van de openbare orde kan niet worden weerhouden en is kennelijk onredelijk. 7 Dat de bestreden beslissing zich hoe dan ook beslissend steunt op foutieve gegevens om haar beslissing te nemen. Dat bijgevolg het standpunt van de DVZ niet houdbaar is nu blijkt dat de DYZ de feiten foutief heeft beoordeeld; dat de DVZ geen rekening heeft gehouden met de relevante feiten en dat de DVZ sommige elementen van het dossier fout heeft beoordeeld.

9.4. Dat een schending moet worden vastgesteld van de artikelen 7, 44bis en 44quinquies van de vreemdelingenwet. Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel III quater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 44quinquies, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden. Te dien einde, en tenzij andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, meer in het bijzonder wanneer er een risico op onderduiken bestaat of wanneer de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert. Principe van de terugkeerrichtlijn: primeren van vrijwillige terugkeer en detentie in laatste instantie. Het Hof van Justitie heeft dit beginsel bevestigd waardoor de verplichting ontstaat voor de overheid om de proportionaliteit van de detentiemaatregel te motiveren. "Uit het voorgaande volgt dat de volgorde van de stappen van de terugkeerprocedure, zoals neergelegd in richtlijn 2008/115, overeenstemt met een trapsgewijze verzwaring van de ter tenuitvoerlegging van het terugkeerbesluit te nemen maatregelen, beginnend met de maatregel die de meeste vrijheid aan de betrokkene laat, namelijk de toekenning van een termijn voor zijn vrijwillige vertrek, en eindigend met de maatregelen die hem het meest beperken, namelijk de bewaring in een gespecialiseerd centrum, waarbij tijdens al die stappen het beginsel van evenredigheid moet worden geëerbiedigd." (zie HvJ Hassen El Dridi, alias Soufi Karim (C-61/11) Arrest - 28 April 2011 ; §41; HvJ Hassen El Dridi, alias Soufi Karim (C-61/11) Arrest - 28 April 2011; RvS, afdeling wetgeving, advies 49.947/2/V van 7 juli 2011). Artikel 44ter Vreemdelingenwet bepaalt: "Het bevel om het grondgebied te verlaten, afgegeven aan een burger van de Unie of zijn familielid, vermeldt de termijn binnen welke hij het grondgebied van het Rijk moet verlaten. Behalve in naar behoren aangetoonde dringende gevallen, mag deze termijn niet korter zijn dan een maand te rekenen vanaf de kennisgeving van de beslissing. De in het eerste lid bedoelde termijn kan door de minister of zijn gemachtigde worden verlengd wanneer : 1° de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen deze termijn, of 2° de omstandigheden die specifiek zijn voor de situatie van de betrokkene dit rechtvaardigen. De aanvraag voor een verlenging van de termijn om het grondgebied van het Rijk te verlaten moet door de burger van de Unie of zijn familielid worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde." Artikel 44quinquies Vreemdelingenwet bepaalt: "§ 1. De minister of zijn gemachtigde neemt alle nodige maatregelen tot uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten wanneer : 1° aan de burger van de Unie of zijn familielid geen termijn is toegestaan om het grondgebied van het Rijk te verlaten; 2° de burger van de Unie of zijn familielid het grondgebied van het Rijk niet heeft verlaten binnen de termijn die hem is toegestaan; 3° de burger van de Unie of zijn familielid, voordat de toegestane termijn om het grondgebied van het Rijk te verlaten is verstreken, een risico op onderduiken vormt, de opgelegde preventieve maatregelen niet heeft nageleefd of een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid. § 2. Wanneer de burger van de Unie of zijn familielid zich verzet tegen zijn verwijdering of een risico op gevaar vormt tijdens zijn verwijdering, wordt er overgegaan tot zijn gedwongen terugkeer, zo nodig onder begeleiding. Er mogen dan dwangmaatregelen tegen hem worden gebruikt, met naleving van de artikelen 1 en 37 van de wet van 5 augustus 1992 op het politieambt. Wanneer de verwijdering wordt uitgevoerd door de lucht, worden de maatregelen genomen overeenkomstig de aan Beschikking 2004/573/EG gehechte gemeenschappelijke richtsnoeren voor verwijdering door de lucht. § 3. De Koning duidt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de instantie aan die belast is met de controle op de gedwongen terugkeer en bepaalt de nadere regels van deze controle. Deze instantie is onafhankelijk van de overheden bevoegd voor de verwijdering." Dat verzoeker vrijwillig zijn adres heeft gemeld aan de overheden zodat er geen risico bestaat op onderduiken. Het is niet omdat verzoeker eerder werd veroordeeld dat hij daarom noodzakelijkerwijs een gevaar is voor de openbare orde. Dat niet wordt aangetoond dat verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstig gevaar vormt voor de samenleving. Dat geen rekening werd gehouden met de persoonlijke situatie van verzoeker. Er is geen sprake van een actuele en ernstige dreiging, die een fundamenteel belang van de maatschappij aantast. Een weigering op grond van een schending van de openbare orde kan niet worden weerhouden en is kennelijk onredelijk. Aan verzoeker diende een termijn van minstens een maand worden gegeven om het grondgebied te verlaten ook wanneer er beweerdelijk sprake zou zijn van een actuele ernstige bedreiging van de openbare orde. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet conform artikel 44ter Vw. aantoonde dat er sprake is van een naar behoren aangetoond dringend geval waardoor een kortere

termijn diende te worden toegepast. De bestreden beslissing omvat geen enkele overweging van deze verplichte afwegingen zoals bepaald in de artikelen 43, 44bis, 44ter, 44quinqüies en 45 van de Vreemdelingenwet. Bovendien is er ook een schending van art. 8 EVRM (zie infra). Dat er geen reden was om verzoeker het bevel te geven onmiddellijk het land te verlaten conform artikel 44ter Vreemdelingenwet. Een loutere verwijzing naar artikel 44ter volstaat niet om af te wijken van de normale termijn voor verwijdering van een maand.

9.5. Artikel 41 Handvest grondrechten Europese Unie luidt als volgt: 9 Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld. 2. Dit recht behelst met name: het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen, het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim, de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden... " Dat het hoorrecht werd geïncorporeerd in het Handvest. Dat dit hoorrecht van zeer algemene aard is en in feite inhoudt dat een bestuur verplicht is om verzoeker te horen wanneer men van plan is een beslissing te nemen tegen hem. Dat de hoorplicht onderstelt dat er kennis wordt gegeven van het feit dat er een negatieve beslissing zou genomen worden hetgeen in casu niet het geval is. Dat het niet naleven van deze verplichting kan leiden tot de vernietiging van de beslissing voor zover de bestuurde elementen had kunnen aanreiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden. (RvV nr. 130.247 van 26 september 2014; RvV nr. 121.015 van 20 maart 2014, RvV nr. 126.158 van 24 juni 2014, RvV nr. 198.594 van 5 september 2014, CCE nr. 128.207 van 21 augustus 2014). Indien verzoeker zou zijn gehoord had hij onder andere kunnen vertellen welke sterke banden hij heeft met België en welke band hij nog heeft met het land van herkomst. Hij had ook kunnen meedelen dat hij zich niet heeft kunnen verweren tijdens zijn veroordeling en hiertegen zou opkomen, en kunnen aantonen waarom hij geen actuele bedreiging uitmaakt. Hij had onder andere kunnen vertellen: de lange duur van zijn verblijf in België, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en zijn zwakke bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Dat met deze gegevens die hij zou hebben aangebracht door de Dienst Vreemdelingenzaken rekening had moeten worden gehouden. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken het hoorrecht heeft geschonden.

9.6. Dat een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld. Voornoemd beginsel legt de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De overheid dient er voor te zorgen dat zij zorgvuldig te werk gaat bij de (vormelijke) voorbereiding van de beslissing en dient ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig inschat en afweegt, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad. Dat het onzorgvuldig is dat aan verzoeker een bevel en inreisverbod wordt gegeven, terwijl hij nog niet definitief werd veroordeeld, slechts twee veroordelingen heeft en reeds lange tijd in België verblijft. Dat het onzorgvuldig is om geen rekening te houden met verplichte overwegingen omtrent de persoonlijke situatie van verzoeker en door slechts rekening te 10 houden met een eenvoudige lezing van het strafregister zonder rekening te houden met het daadwerkelijk en actuele gevaar. Uit het voorgaande blijkt dienovereenkomstig dat de Dienst Vreemdelingenzaken de beginselen van behoorlijk bestuur niet heeft nageleefd, en dat haar handelwijze getuigt van onzorgvuldig bestuur en op een kennelijk onredelijke wijze. De bestreden beslissing is eveneens kennelijk onredelijk gelet op de bovenstaande feiten. Vastgesteld moet worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de feiten niet correct heeft beoordeeld, en dat hij alleszins en minstens op grond daarvan op een onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen. De motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken, kan de weigeringsbeslissing dan ook niet schragen.

9.7. Door de bestreden beslissing wordt verder het mensenrecht op de eerbiediging van het privé- en familiale leven geschonden (artikel 8 EVRM). Artikel 8 EVRM : "1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen". De bestreden maatregel vormt een inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoeker en zijn recht op een familiaal en privéleven, en dient in overeenstemming te zijn met artikel 8 E.V.R.M. Het begrip familiaal en privéleven in artikel 8 EVRM sluit de relatie in van verzoeker met zijn ruim sociaal netwerk in België. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen

(EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben. Er bevinden zich voldoende elementen die toelaten aan te nemen dat verzoeker in België een privéleven heeft opgebouwd. Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief privéleven elders. Dat het verderzetten van het privé- en gezinsleven elders onmogelijk is. Dat verzoeker niets meer verloren heeft in zijn land van herkomst. Gelet op alle bovenstaande feiten dient te worden besloten tot een onevenredige inmenging 11 die niet noodzakelijk is in een democratische samenleving. Gelet op de concrete situatie van verzoeker kan worden besloten tot een schending van artikel 8 EVRM. 9.8. Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing een schending uitmaken van het recht op de eerbiediging van het privé- en gezinsleven (artikel 8 EVRM) van de formele motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, en van de artikelen 7, 43, 44bis, 44ter, 44quinquies, 45 en 62 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is dan ook aangetast met een absolute nietigheid en kan geen gevolgen ressorteren wegens overtreding hetzij van substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen en/of wegens overschrijding of afwending van macht. Uit het voorgaande blijkt dat de middelen gegrond zijn en dat een vernietiging van de bestreden beslissing zich opdringt.”

2.2. De Raad stelt allereerst vast dat de motieven van de in hoofde van verzoekende partij genomen beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en uit artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Zo wordt immers in de bestreden beslissing wel degelijk aangegeven waarom de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten ontvangt, met name omdat zij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid, dit gesteund op de artikelen 7, eerste lid, 3°, 44bis en 44ter van de vreemdelingenwet. Verder wordt erop gewezen waaraan de verzoekende partij zich schuldig heeft gemaakt alsook de veroordelingen die zij heeft opgelopen en wordt omwille van de ernst van de gepleegde feiten geoordeeld dat verzoekende partij momenteel een gevaar vormt voor de openbare orde. Het bestuur wijst erop dat verzoekende partij niet getwijfeld heeft op illegale wijze in België te verblijven en de openbare orde ernstig te verstoren. Verder stelt het bestuur ook vast dat er in het administratief dossier van verzoekende partij geen enkele aanwijzing zit waaruit kan besloten worden dat zij een gezinsleven heeft in België zoals bedoeld bij artikel 8 EVRM. Gelet op voorgaanden en het feit dat er een risico bestaat tot nieuwe schending van de openbare orde wordt de verzoekende partij tevens teruggeleid naar de grens in toepassing van artikel 7, tweede lid en 44quinquies, §1, 3° van de vreemdelingenwet

Er wordt bijgevolg enerzijds de wettelijke grond geduid op basis waarvan het bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens wordt opgelegd en anderzijds waarom een ernstige bedreiging voor de openbare orde gelet op het persoonlijk gedrag van verzoekende partij wordt weerhouden.

De Raad stelt vast dat verwerende partij aldus, aan de hand van de concrete omstandigheden van het geval, wel degelijk heeft gemotiveerd op welke gronden zij een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens noodzakelijk acht. Verzoekende partij overtuigt aldus niet als zou de voorziene motivering op zich niet als afdoende zijn te beschouwen, in de zin van de formele motiveringsplicht. In het licht van hetgeen voorafgaat, kan verzoekende partij ook geenszins worden gevolgd in haar stelling als zou een loutere standaardmotivering voorliggen. Er wordt ingegaan op de gepleegde feiten, de ernst hiervan, de opgelegde strafmaat, en verzoekers gezinsleven.

Verzoekende partij kan dan ook niet overtuigen waar zij stelt dat de bestreden beslissing niet uitlegt waarom haar een bevel om het grondgebied te verlaten wordt opgelegd. De Raad wijst er daarbij op dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te

motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

2.3. In zoverre verzoekende partij aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met het bestreden inreisverbod, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. Zoals blijkt werd de bestreden beslissing niet enkel genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet maar wordt ook verwezen naar artikel 44bis en 44ter van de vreemdelingenwet waaruit blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten kan afgeleverd worden aan een burger van de Unie om van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid. Verzoekende partij is hiervan op de hoogte nu zij in haar verzoekschrift zelf citeert uit artikel 44bis van de vreemdelingenwet. Het gegeven dat de verwerende partij ten onrechte verwezen zou hebben naar artikel 7, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet doet dan ook geen afbreuk aan de rechtsgeldigheid van de bestreden beslissing gelet op het feit dat deze afdoende geschraagd wordt door de verwijzing naar artikel 44bis van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij maakt voorts ook niet aannemelijk dat dit een verkeerde wettelijke grond is om de bestreden beslissing te schragen.

2.5. Verzoekende partij meent voorts dat geen rekening werd gehouden met het feit dat zij reeds lang in België is, een EU-onderdaan is, een sterke band met België heeft en nog maar een zwakke band met Polen en dat niet wordt uitgelegd waarom rekening gehouden wordt met een verstekvonnis dat nog niet definitief is en waarbij verzoekende partij zich niet heeft kunnen verweren.

2.6. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat een eerste spoor van effectieve aanwezigheid op het Belgische grondgebied van de verzoekende partij de melding van aanwezigheid van 11 maart 2013 betreft waaruit blijkt dat verzoekende partij sinds 5 maart 2013 in België aanwezig is. Uit niets blijkt dat verzoekende partij voor deze datum aanwezig was in België. Verzoekende partij is geboren in 1953, wat maakt dat zij pas op 60-jarige leeftijd naar België is gekomen en aldus mag aangenomen worden dat haar bindingen met het land van herkomst uitermate sterk zijn en veel zwaarder doorwegen dan een verblijf van minder dan vijf jaar op het Belgische grondgebied op het moment van het treffen van de bestreden beslissing. Bovendien blijkt verder dat verzoekende partij nooit een verblijf van meer dan drie maanden verkregen heeft en dat haar reeds op 30 juli 2015 een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven zodat zij bezwaarlijk gewag kan maken van een (langdurig) legaal verblijf in België. Uit het administratief dossier blijkt ook geenszins dat verzoekende partij geïntegreerd is in de Belgische samenleving. Vanaf haar aankomst in België heeft zij zich gewend tot het OCMW die meedeelden dat verzoekende partij slechts gebrekkig Engels spreekt, ook dakloos is geweest en slechts één week heeft gewerkt. Verder blijkt dat zij wel in aanmerking zou komen voor een uitkering in Polen maar zij wil desondanks niet terug. Zij biedt zich wel aan op interimkantoren maar wel met een glas teveel op wat haar kansen niet vooruit helpt. Ook het OCMW vindt dat een duurzame oplossing niet in België maar wel in Polen gelegen is. Het gebrek aan enige integratie blijkt verder uit het feit dat verzoekende partij nadien verscheidene keren in de gevangenis is beland en veroordeeld werd een eerste keer op 30 juli 2015 voor gewone diefstal tot een gevangenisstraf van vier maanden (op verzet) en op 14 maart 2017 tot een gevangenisstraf van 20 maanden wegens valsheid in geschriften en gebruik – partikulieren als mededader.

Uit de vragenlijst in kader van het hoorrecht die verzoekende partij op 18 januari 2018 werd voorgelegd blijkt slechts dat verzoekende partij verklaarde dat zij al 13 jaar in België is, hetgeen niet bewezen is gelet op de stukken van het administratief dossier waaruit slechts een verblijf van minder dan vijf jaar blijkt, dat zij geen ziekte heeft die haar belemmert terug te keren alsook dat zij geen duurzame relatie noch familie heeft in België, noch (minderjarige) kinderen in België. Zij heeft geen redenen om niet terug te kunnen keren naar Polen.

Gelet op voorgaande feitelijkheden die de situatie van verzoekende partij kenmerken, kan zij niet overtuigen waar zij stelt dat haar verblijf in België en het feit dat zij EU-onderdaan is, tot een andere beslissing hadden moeten nopen of dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is.

Voor zover al kan aangenomen worden dat de tweede veroordeling die de verzoekende partij heeft opgelopen bij verstek werd uitgesproken nu dit niet blijkt uit het administratief dossier en verzoekende partij dit ook niet aantoont, dient alleszins gesteld dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij zich niet zou mogen enten op deze uitspraak in haar beoordeling over het gevaar dat verzoekende partij door haar gedrag vormt voor de openbare orde. Immers vermag de verwerende partij op grond van de feiten die haar ter kennis worden gebracht een eigen beoordeling maken op verblijfsrechtelijk vlak zonder dat deze feiten aanleiding moeten hebben gegeven tot een effectieve veroordeling. Het (strafrechtelijk) vermoeden van onschuld belet geenszins dat de gemachtigde op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bovendien toont verzoekende partij ook niet aan dat zij verzet heeft aangetekend tegen voornoemd vonnis, voor zover al aangetoond is dat dit vonnis bij verstek werd uitgesproken, quod non.

In tegenstelling voorts tot wat verzoekende partij voorhoudt, verwijst de verwerende partij niet enkel naar het feit dat zij strafrechtelijk werd veroordeeld noch motiveert de verwerende partij dat het loutere feit dat zij veroordeeld werd volstaat om te oordelen dat zij een gevaar vormt voor de openbare orde, maar wordt gewezen op hetgeen waarvoor de verzoekende partij veroordeeld is alsook op de strafmaat en wordt gewezen op de ernst van de feiten waarbij wordt gemotiveerd dat: *“Ingevolge de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.”*

Verzoekende partij toont geenszins aan dat bepaalde elementen inzake haar verblijf, haar leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en haar bindingen met het land van herkomst veronachtzaamd werden door de verwerende partij en die hadden kunnen leiden tot een andere besluitvorming.

Verzoekende partij houdt het voorts op een subjectief betoog waar zij de door haar gepleegde feiten minimaliseert, maar de Raad wijst erop dat verzoekende partij niet ontkent dat zij tot tweemaal toe strafbare feiten heeft gepleegd waarvoor zij veroordeeld is en dat de laatste veroordeling een gevangenisstraf van 20 maanden inhoudt. Dergelijke zwaarwichtige strafmaat doet al afbreuk aan het betoog van verzoekende partij dat de gepleegde feiten niet dermate ernstig zijn dat zij kan beschouwd worden als een gevaar voor de openbare orde.

2.7. Verzoekende partij kan verder bezwaarlijk stellen dat de verwerende partij zich zou beroepen op feiten van jaren geleden, nu de laatste veroordeling die de verzoekende partij heeft opgelopen dateert van 14 maart 2017. Verder blijkt dat verzoekende partij na haar eerste veroordeling zich opnieuw schuldig heeft gemaakt aan strafbare feiten waarbij zij een gevangenisstraf van 20 maanden heeft gekregen. Dergelijke strafmaat toont op zich al de zwaarwichtigheid van de feiten aan die zij gepleegd heeft. Nogmaals benadrukt de Raad dat de verwerende partij zich niet beperkt heeft tot een verwijzing naar de veroordelingen die de verzoekende partij heeft opgelopen, maar tevens verwezen heeft naar de ernst van de feiten en de strafmaat. Verzoekende partij houdt het op een theoretisch betoog waar zij verwijst naar rechtspraak van het Hof van Justitie over het begrip openbare orde maar zij toont allerminst aan dat de motivering die de verwerende partij in de bestreden beslissing heeft opgenomen niet voldoet aan deze rechtspraak.

2.8. Zoals verder blijkt uit de bestreden beslissing werd conform artikel 44quinquies, §1, 3° van de vreemdelingenwet beslist tot het niet toekennen van een termijn van vrijwillig vertrek omdat de burger van de Unie een bedreiging vormt voor de openbare orde. Zo wordt erop gewezen dat er een risico bestaat tot nieuwe schending van de openbare orde. Gelet op het feit dat verzoekende partij reeds tweemaal veroordeeld werd wegens schending van de strafwet en gezien haar preciaire verblijfssituatie waaruit blijkt dat zij in België op niets of niemand kan terugvallen, is het geenszins kennelijk onredelijk om vast te stellen dat verzoekende partij een risico vertoont om opnieuw strafbare feiten te plegen. Verzoekende partij haar betoog doet blijken van een andere beoordeling van haar zaak waar zij meent dat zij wel degelijk een termijn voor vrijwillig vertrek had moeten krijgen, maar zij kan hiermee niet overtuigen om de kennelijke onredelijkheid van de bestreden beslissing aan te tonen.

2.9. In tegenstelling tot wat verzoekende partij verder voorhoudt, werd zij wel degelijk gehoord voor het treffen van de bestreden beslissing. Met name werd haar op 18 januari 2018, daags voor het treffen van de bestreden beslissing, een vragenlijst voorgelegd waarbij zij in staat werd gesteld alle volgens haar relevante gegevens naar voren te brengen.

Daarenboven wijst de Raad erop dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat in casu niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen een zodanige aantasting van verzoekers rechten dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro.39).

Verzoekende partij toont met haar betoog geen elementen aan die tot een andere besluitvorming hadden kunnen aanleiding geven.

Een schending van het hoorrecht ligt geenszins voor.

2.10. Waar de verzoekende partij tenslotte nog meent dat een schending van artikel 8 EVRM voorligt, wijst de Raad erop dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt een beschermenswaardig gezins- of familieleven te hebben in België zodat op dit vlak al geen schending van artikel 8 EVRM kan voorliggen.

Verzoekende partij meent wel dat zij een privéleven heeft in België waar geen rekening mee werd gehouden, maar de Raad wijst erop dat een louter verblijf hier ten lande geen beschermenswaardig privéleven betreft nu dergelijk privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de verzoekende partij met België heeft. Zoals evenwel duidelijk blijkt uit het administratief dossier spreekt verzoekende partij geen van de landstalen, is zij nooit economisch actief geweest, liggen geen gegevens voor waaruit zou blijken dat zij cultureel of sociaal geïntegreerd is en is zij verschillende keren strafrechtelijk veroordeeld geweest, kortom, verzoekende partij toont geenszins aan dat zij een beschermenswaardig privéleven heeft op het Belgische grondgebied zodat zij evenmin op dat vlak een schending van artikel 8 EVRM aannemelijk maakt.

2.11. Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juni tweeduizend achttien door:

mevr. S. DE MUYLDER,
mevr. K. VERHEYDEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER